

Arrest

nr. 226 706 van 26 september 2019
in de zaak RvV X/IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 april 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 30 oktober 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 28 maart 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 13 augustus 2014 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 21 oktober 2014 beslist de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker keert in 2017 terug naar Afghanistan.

1.4. Op 21 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 oktober 2018 wordt aan verzoeker meegedeeld dat deze beslissing wordt ingetrokken.

1.5. Nadat verzoeker op 4 december 2018 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gehoord over zijn terugkeer naar Afghanistan, neemt de commissaris-generaal op 31 januari 2019 een nieuwe beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij aankomst in België een Afghaan te zijn van Hazara origine. U zou uw hele leven in het dorp Puli Kundasang (district Duschi, provincie Baghlan) gewoond hebben. Na de dood van uw vader woonde u er alleen nog met uw moeder.

U zou Afghanistan begin 2011 verlaten hebben omwille van problemen met een politicus, Saeed Jafar Naderi, de zoon van de machtige Ismaili-leider Saeed Mansoor Naderi. Op 11 april 2011 vroeg u asiel aan in België. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas. Op 30 oktober 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus: Enerzijds werd geoordeeld dat het om een interpersoonlijk, niet-Conventiegerelateerd conflict ging, anderzijds waren uw verklaringen te inconsistent om daadwerkelijk te overtuigen. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS op 28 maart 2013 bevestigde. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) werd op 30 april 2013 verworpen.

Uit vrees in België gearresteerd en naar Afghanistan gerepatrieerd te worden, reisde u naar Frankrijk waar u eveneens een verzoek indiende. U kreeg er echter te horen dat u in het kader van het Dublin Verdrag overgedragen zou worden aan de Belgische autoriteiten, waarna u op eigen houtje naar België terugkeerde.

Op 13 augustus 2014 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw tweede verzoek bouwde u volledig verder op de problemen uit uw eerste verzoek. Zo klaagde u een incorrecte vertaling aan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, alsook uw vaststelling dat er bij de beoordeling van uw vrees geen rekening werd gehouden met de hoge politieke positie van Saeed Mansoor Naderi, met wie u persoonlijk problemen zou hebben. Verder haalde u een bijkomend probleem met de Taliban aan. Enige tijd na uw vertrek uit Afghanistan zou de verblijfplaats van de Taliban waar u uw wapen aan hen moest gaan afgeven gebombardeerd zijn door de Amerikanen. Hierbij zouden vijf Talibanstrijders om het leven gekomen zijn. Sindsdien zou de Taliban u ervan verdenken hun positie bij de Amerikanen doorgespeeld te hebben, waardoor ze actief naar u op zoek zouden zijn om u te straffen voor dit verraad. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een brief neer van de Taliban (d.d. 13/07/1389 of 05/10/2010 in de Gregoriaanse Kalender (GK)), alsook een brief van de overheid (s.d.). Daarnaast nog foto's en een filmpje over uw redding uit Griekse wateren tijdens de overtocht naar Griekenland, alsook foto's van Saeed Mansoor Naderi met voormalig president Karzai.

Op 22 oktober 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er opnieuw geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met Mansoor Naderi. Rekening houdend met de toenmalige situatie in het district Dushi in de provincie Baghlan werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. Uw vrouw diende op de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in tot gezinshereniging. Ze verklaarde daarbij dat u naar Afghanistan afreisde en dat u er op 28 augustus 2017 met haar huwde. Ter ondersteuning van haar aanvraag legde ze foto's van jullie huwelijk alsook jullie huwelijksakte neer.

Op 9 april 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS per brief om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus in het licht van deze nieuwe elementen te onderzoeken.

U werd op 27 juni 2018 opgeroepen in het kader van het heronderzoek naar uw statuut. U kwam niet opdagen voor uw persoonlijk onderhoud. Op 24 september 2018 besloot het CGVS uw toegekende subsidiaire bescherming op te heffen. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde tijdens uw beroepsprocedure nieuwe documenten neer. In het licht van deze nieuwe documenten trok het CGVS op 5 november 2018 haar beslissing in.

U werd opnieuw opgeroepen in het kader van het heronderzoek naar uw statuut. U verklaart tijdens dit onderhoud dat u naar Afghanistan reisde van 19 augustus tot 20 september 2017. Uw moeder had voor u een vrouw uitgekozen en u diende met haar te gaan huwen. U verbleef een week in Kabul, vooraleer naar Pul-i-Khumri (provincie Baghlan) te reizen, waar uw vrouw met haar familie woont. U huwde in Pul-i-Khumri en verbleef hier in totaal een week. Hierna trok u terug naar Kabul om samen met uw vrouw de nodige papieren in orde te brengen. U verbleef nog ongeveer twee weken in Kabul vooraleer Afghanistan opnieuw te verlaten. U verliet na uw huwelijk Kabul slechts één dag, namelijk om uw vrouw terug te brengen naar haar ouders.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u problemen zou kunnen ondervinden met Saeed Mansoor Naderi en de Taliban. Bovendien is Afghanistan te onveilig om naar terug te keren.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw vliegtickets, contracten en loonfiches, een kopie van het paspoort en de taskara van uw vrouw, documenten in verband met uw huwelijk en een brief van uw huiseigenares.

B. Motivering

U kreeg op 22 oktober 2014 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in het district Dushi van de provincie Baghlan een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde. Uw vrouw diende op de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag tot gezinshereniging in. Hierbij legde ze een huwelijksakte en foto's voor, waaruit blijkt dat u aanwezig was op uw huwelijk in Afghanistan op 28 augustus 2017. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Dit onderhoud vond plaats op 4 december 2018.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3

Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit de verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op 4 december 2018, blijkt dat u in Kabul verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, wijst erop dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen en die blijk gaf van initiatief en het vermogen om naar een Westers land te reizen. Verder beschikt u, mede dankzij uw aanzienlijke werkervaring, over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo verklaart u dat u hier in België opleidingen volgde en dat u reeds enkele jaren professioneel actief bent in een slachthuis (CGVS 04.12.2018, p.15 & 16). Verder liep u zeven jaar school, spreekt u Dari en zou u het Pashtou begrijpen (CGVS 04.12.2018, p.16). U blijkt verder ook vertrouwd met de stad. U verklaart het merendeel van de tijd van uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul te hebben gewoond. U zou tal van instanties hebben bezocht om het huwelijk met uw vrouw rond te krijgen, wat erop wijst dat u weet hoe zich te verplaatsen in de hoofdstad (CGVS 04.12.2018, p.6-8).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat Kabul niet veilig is omwille van de vele aanslagen die er plaatsvinden (CGVS 04.12.2018, p.12). Het CGVS is evenwel van mening dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (zie onder). U stelde verder dat u niet in Kabul kan leven omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming aanhaalde (CGVS 04.12.2018, p.12). Er dient te worden opgemerkt dat u op 30 oktober 2012 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. In haar arrest van 28 maart 2013 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State op 30 april 2013 verworpen. In de beslissing van uw tweede verzoek, op 22 oktober 2014, werd opnieuw onderlijnd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze argumenten kunnen aldus geen belemmering vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst. U haalde verder geen andere elementen aan.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk zou beschikken betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kabul zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer

er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kabul via de internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de Vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan

problemen zou kennen met de Taliban en Saeed Mansoor, waarmee u verwijst naar de problemen die u tijdens uw beide verzoeken om internationale bescherming aanhaalde. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werden deze beweerde problemen door de asielinstanties ongelooftwaardig geacht.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort, uw vliegtickets, foto's genomen tijdens uw huwelijk en de documenten in verband met uw huwelijk leveren bewijs voor uw terugkeer naar Afghanistan, een element dat niet wordt betwist. Het paspoort en de taskara van uw vrouw bevestigt haar identiteit, die in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. De contracten en loonfiches van uw werk in België tonen aan dat u hier werk hebt. Hiermee toont u evenwel niet aan dat u in de onmogelijkheid verkeert om zich te hervestigen in Kabul. De brief van uw huisbaas weet evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande analyse. Ze stelt dat u haar meedeelde dat u problemen zou gekend hebben met de Taliban, dat u geld van haar zou geleend hebben en dat u haar af en toe helpt. Dergelijke elementen weten een hervestiging in Kabul evenmin te verhinderen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, en 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat zijn persoonlijke omstandigheden niet gewijzigd zijn en dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan niet verbeterd is en licht dit als volgt toe:

*"Art. 48/4 Vreemdelingenwet stelt:
"(...)"*

In casu werd er subsidiaire bescherming toegekend op grond van punt c, zijnde op grond van de onveiligheidssituatie in de provincie Baghlan. waar verzoeker uit afkomstig was en woonde.

Het CGVS oordeelde in oktober 2014 terecht dat, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, er van verzoeker niet redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

*Art. 55/5 Vreemdelingenwet stelt:
"(...)"*

*Om de subsidiaire bescherming op te heffen dienen de omstandigheden ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard te zijn (cf. bestreden beslissing, p. 2).
Dat is allemaal niet voorhanden.*

Verweerster beslist plots dat er 'actuele persoonlijke omstandigheden' zouden zijn, waardoor een hervestiging plots wel mogelijk zou zijn.

Dat is echter niet meer dan een drogreden. Er wordt geen enkele persoonlijk omstandigheid opgegeven, waaruit een andere beoordeling dan deze van oktober 2014 zou moeten volgen.

Het loutere feit dat verzoeker kort op hotel in Kaboel verbleven heeft, is geen nieuwe 'actuele persoonlijke omstandigheid', laat staan dat deze een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Wat gold in 2014, geldt op vandaag nog evenzeer. Verweerster geeft niet aan waarom er in weerwil van de eerdere beslissing nu plots wel redelijkerwijze van verzoeker zou kunnen verwacht worden dat hij zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

De achterliggende reden zal de Raad niet terug vinden in huidige beslissing, maar wel in de eerdere beslissing van 21.09.2018, die door verweerster werd ingetrokken op 30.10.2018.

Verwerende partij stelde toen letterlijk:

"Uit Uw persoonlijk gedrag, zijnde een terugkeer naar Uw land van herkomst gedurende zes maanden, kan dan ook worden opgemaakt dat er in Uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming."

Deze overweging/redenering en navolgende beslissing is echter op verschillende punten foutief.

Verzoeker is slechts één maand in Afghanistan geweest, van 19.08.2017 tot 19.09.2017, zoals blijkt het vliegtuigticket en het paspoort van verzoeker.

Verzoeker heeft alsdan niet verbleven in Baghlan, net omwille van het feit dat het er nog steeds erg onveilig is. Hij heeft na één week in Kaboel, één week bij een vriend gelogeed in Pul i Khumri en vervolgens terug twee weken in Kaboel om papieren van het huwelijk in orde te brengen (vertaling akte, stempel van ministerie en rechtbank en ophalen attest van goed gedrag en zeden). De rit met de taxi naar Pul i Khumri, vanuit Kaboel is zo'n 250 km en duurt 6 à 7u. Hij is slechts één dag in Baghlan geweest voor de huwelijksverklaring zelf (cf. verhoor, p. 7-9).

Verzoeker is er dus helemaal niet op vakantie geweest, zoals verwerende partij wil laten uitschijnen.

De actuele persoonlijke omstandigheden, waar verweerster zich achter verschuilt hebben enkel betrekking op het feit dat verzoeker even met het vliegtuig teruggekeerd is naar Afghanistan.

Maar dat heeft helemaal niets te maken met omstandigheden die ingrijpend en van niet-voorbijgaande aard zijn.

De enige reden dat verzoeker kort in Kaboel verbleven heeft, is omdat die stad als enige in de wijde omgeving een internationale luchthaven heeft. Verzoeker kan bezwaarlijk vliegen op Baghlan (nog los van de vaststelling dat hij zeker niet rechtstreeks naar Baghlan zou reizen).

Verzoeker heeft enkel in Kaboel verbleven voor zolang als nodig om zijn papieren te officialiseren. Hij heeft er op hotel verbleven omdat hij er niemand kende (cf. verhoor, p. 6).

Verzoeker heeft voor het overige geen enkele band met Kaboel. De stempels werden in Kaboel geplaatst op 16.09.2017 (stuk4). Verzoeker keerde op 19.09.2017 terug naar België (stukken 2 en 3).

Verzoeker is heus niet voor zijn plezier teruggekeerd!

Ten onrechte breidt verwerende partij dan ook de leefwereld van verzoeker uit naar Kaboel. Dat is in strijd met de eerdere beschikking van 22.10.2014 die wél rekening hield met de onveiligheidssituatie in Baghlan én die stelde dat verzoeker geen zich niet in een ander deel van Afghanistan zou kunnen vestigen.

De poging van verwerende partij om verzoeker te hervestigen in Kaboel heeft geen enkele feitelijke of juridische grondslag.

Zijn volledige familie woont in Baghlan.

Kaboel ligt ruim 260 kilometer van Baghlan, met een route door verschillende bergmassieven. Een autorit heen duurt al 6 à 7 uur. Om in perspectief te plaatsen: qua afstand zou dat hetzelfde zijn als verhuizen van Brussel naar Dortmund (Duitsland). Tadzjikistan ligt zelfs dichterbij Baghlan dan Kaboel!

De enige band die verzoeker met Kaboel in de zomer van 2017 had, is het feit dat er vliegtuigen landen... Drie weken tijdelijk verblijf, in een plaatselijk hotel, vormt uiteraard geen structureel verblijf of

vestiging, laat staan een reden om ernaar te verhuizen of een 'wijziging van persoonlijke omstandigheden'.

Het is goed mogelijk dat het in Kaboel veilig(er) is, maar men kan toch niet verwachten dat iedereen in een onveilige regio simpelweg naar Kaboel zou verhuizen? Deze redenering doortrekken zou betekenen dat geen enkele Afghaan nog subsidiaire bescherming zou genieten omdat hij maar naar Kaboel, honderden kilometers verder zou moeten verhuizen. Dat kan uiteraard de bedoeling niet zijn.

Verzoeker woont in België en voldoet hic et nunc nog steeds aan het criterium uit art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het tegendeel wordt niet bewezen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de aanvraag tot nazicht reeds gebeurde op 09.04.2018 en verwerende partij pas een beslissing nam op 31.01.2019.

Terwijl een beslissing binnen de zestig werkdagen dient genomen te worden.

Zodat de beslissing laattijdig is.

Toelichting:

*Art. 49/2, §4,4e lid Vreemdelingenwet stelt:
"(...)"*

Verwerende partij heeft op 09.04.2018 een aanvraag tot onderzoek gekregen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij heeft pas op 21.09.2018 een eerste maal en op 31.01.2019 een tweede maal een beslissing genomen. Beide beslissingen werd meer dan zestig werkdagen later genomen, zodat ze laattijdig en nietig zijn."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet *iuncto* "het principe van de gerechtvaardigde verwachting".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat verwerende partij de subsidiaire bescherming na vier jaar introk.

Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid correct gemotiveerd dient te worden.

Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

*Art. 49/2 §3 Vreemdelingenwet stelt:
"(...)"*

Verzoeker heeft al sedert 22.10.2014 de subsidiaire beschermingsstatus. Hij heeft zich meteen goed geïntegreerd. Verzoeker is nog nooit met het gerecht in aanraking gekomen, spreekt Nederlands en heeft al sedert 30.01.2017 een vast voltijds arbeidscontract heeft bij W. (...) in Westrozebeke, waar hij zo'n € 1.550,00/maand verdient.

Verzoeker verwijst naar het omvangrijk stukkenbundel dat zijn integratie aantoonst. Op verzoeker valt er niets aan te merken.

De normale gang van zaken is dan ook dat verzoeker na nog minder dan één jaar (op vandaag blijft slechts 8 maand over) een verblijf van onbepaalde duur zou toegekend worden op grond van art. 49/2 §3 Vreemdelingenwet, a fortiori nu de veiligheidssituatie in Baghlan niet verbeterd is.

Het valt verzoeker dan ook bijzonder zwaar om te moeten lezen dat hij na 4,5 jaar plots niet meer beschermd is, hoewel verwerende partij zelf moet erkennen dat de situatie in Baghlan niet verbeterd is!

Na 4,5 jaar plots te horen krijgen dat hij zou moeten terugkeren om zich dan maar in een andere provincie van zijn geboorteland te vestigen, schendt de gerechtvaardigde verwachting van verzoeker."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een huwelijksakte (stuk 2);
- deelcertificaten van het departement onderwijs en vorming van de Vlaamse Gemeenschap (stukken 3/1-3/4);
- een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie (stuk 4/1);
- een attest van inburgering (stuk 4/2);
- een huurovereenkomst, een bewijs van betaling van de huur en een verklaring van de verhuurster (stukken 5/1-5/3);
- facturen van Telenet, van Farys en een creditnota van Luminus (stukken 6/1-6/3);
- loonfiches (stukken 7 en 8);
- een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een werkgeversattest (stukken 9, 10 en 11);
- aanslagbiljetten van de personenbelasting (stukken 12/1-12/3);
- een kentekenbewijs, een keuringsbewijs en een verzekeringsbewijs van een wagen (stukken 13/1-13/3).

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74, van dit rapport, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een persbericht van De Standaard over een aanslag in Kaboel neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid

ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, nu verzoeker heden in Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 21 oktober 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Duschi in de provincie Baghlan, een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en voor hem op dat ogenblik het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 21 oktober 2014 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan aan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de

mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij daar voor een periode van ongeveer een maand verbleven heeft om in het huwelijk te treden en dat hij gedurende deze periode overwegend in de stad Kaboel heeft verbleven. Hij gaat er evenwel niet mee akkoord dat hij thans in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

In de aanvullende nota van verwerende partij van 8 augustus 2019 wordt over de veiligheidssituatie in de stad Kaboel het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad

gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het persartikel van De Standaard dat hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt weliswaar dat er recent in de Afghaanse hoofdstad een aanslag is geweest in een trouwzaal, doch verzoeker toont hiermee niet aan dat het om iets anders gaat dan geweld waarbij "evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden". Zo dit toch het geval zou zijn, dan nog kan uit het enkele gegeven dat het hier om een zware aanslag gaat die niet van dezelfde aard is als de veiligheidsincidenten waarvan in de door verwerende partij aangehaalde informatie gewag wordt gemaakt niet worden afgeleid dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat de Raad er zich van bewust is dat de situatie in de stad Kaboel in de nabije toekomst zeer nauwlettend dient te worden opgevolgd.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 8 augustus 2019 ingediende aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal

obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines), waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, geeft het UNHCR op de pagina's 112-114 aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele ‘settlements’. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele ‘settlements’. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019, waarvan de referentie eveneens is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, wordt gesteld dat de algemene omstandigheden in de stad Kaboel de redelijkheid van een vestiging in deze stad niet uitsluiten. Bij de beoordeling van een vestigingsalternatief in de stad Kaboel moet volgens EASO rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het vermogen van een verzoeker om zich te handhaven zal meestal afhangen van de toegang tot een ondersteunend netwerk of financiële middelen. Individuele omstandigheden waarmee rekening zou moeten worden gehouden zijn onder meer leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal.

In casu is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, wijst erop dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken. Bovendien bent u een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen en die blijk gaf van initiatief en het vermogen om naar een Westers land te reizen. Verder beschikt u, mede dankzij uw aanzienlijke werkervaring, over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo verklaart u dat u hier in België opleidingen volgde en dat u reeds enkele jaren professioneel actief bent in een slachthuis (CGVS 04.12.2018, p.15 & 16). Verder liep u zeven jaar school, spreekt u Dari en zou u het Pashtou begrijpen (CGVS 04.12.2018, p.16). U blijkt verder ook vertrouwd met de stad. U verklaart het merendeel van de tijd van uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul te hebben gewoond. U zou tal van instanties hebben bezocht om het huwelijk met uw vrouw rond te krijgen, wat erop wijst dat u weet hoe zich te verplaatsen in de hoofdstad (CGVS 04.12.2018, p.6-8).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om u in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat Kabul niet veilig is omwille van de vele aanslagen die er plaatsvinden (CGVS 04.12.2018, p.12). Het CGVS is evenwel van mening dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (zie onder). U stelde verder dat u niet in Kabul kan leven omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming aanhaalde (CGVS 04.12.2018, p.12). Er dient te worden opgemerkt dat u op 30 oktober 2012 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. In haar arrest van 28 maart 2013 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State op 30 april 2013 verworpen. In de beslissing

van uw tweede verzoek, op 22 oktober 2014, werd opnieuw onderlijnd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze argumenten kunnen aldus geen belemmering vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst. U haalde verder geen andere elementen aan.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk zou beschikken betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kabul zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten of te weerleggen.

Waar hij er in het eerste middel op wijst dat het loutere feit dat hij kort op hotel in Kaboel verbleven heeft, geen nieuwe 'actuele persoonlijke omstandigheid' is, laat staan dat deze een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, wijst de Raad erop dat dit slechts een van de elementen is op grond waarvan de commissaris-generaal tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kaboel besluit. Het is het geheel van de hierboven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Zoals hierboven wordt aangegeven, geeft de commissaris-generaal wel degelijk aan waarom hij van mening is dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in de stad Kaboel vestigt, en dit in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt. De omstandigheid dat verzoeker slechts kort in Kaboel heeft verbleven om zijn papieren te officialiseren, neemt niet weg dat hij daar geen noemenswaardige problemen heeft gehad, een volwassen man is die geen gezondheidsproblemen kent, een aanzienlijke werkervaring heeft (onder meer in een slachthuis, wat binnen de islam niet onbelangrijk is), zeven jaar naar school is gegaan, Dari spreekt en Pashtou begrijpt, en vertrouwd is met de stad Kaboel. Deze elementen wijzen erop dat de verandering van de omstandigheden die ertoe geleid hebben dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Waar verzoeker in het eerste middel een redenering aanhaalt uit de door de commissaris-generaal ingetrokken beslissing van 21 september 2018 en stelt dat deze op verschillende punten foutief is, is zijn kritiek niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en kan deze dan ook geen afbreuk doen aan de motieven ervan.

Door in het eerste middel te betogen dat hij niet in Baghlan verbleven heeft, doch er slechts een dag is geweest voor de huwelijksverklaring zelf, en dat hij de rest van de tijd in Kaboel (in totaal drie weken) en in Pul i Khumri (een week) heeft verbleven en dus niet op vakantie is geweest, weerlegt verzoeker niet dat hij vrijwillig terugkeerde naar zijn land van herkomst en daar schijnbaar zonder noemenswaardige problemen verbleef, noch dat dit erop wijst dat hij in staat is om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in zijn beweerde regio van herkomst te onttrekken. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, laat de commissaris-generaal geenszins uitschijnen dat verzoeker op vakantie zou zijn geweest.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat zijn volledige familie in Baghlan woont, op ruim 260 kilometer van Kaboel, wijst de Raad erop dat hiermee in de bestreden beslissing rekening werd gehouden. De commissaris-generaal overweegt immers dat het gegeven dat verzoeker niet over een familiaal netwerk zou beschikken niet betekent dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij zich in Kabul zou vestigen en verwijst hierbij naar de UNHCR Eligibility Guidelines waaruit zou blijken dat *UNHCR (...) ook (aanvaardt) dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften*”. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker thans in de stad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 21 oktober 2014 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de Afghaanse hoofdstad Kaboel een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Kaboel dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. In een tweede middel betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal op 9 april 2018 van de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag had gekregen tot onderzoek en dat de bestreden beslissing meer dan zestig dagen later werd genomen. Aldus zou de termijn van zestig dagen, waarin artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet, overschreden zijn.

Artikel 49/2, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.”

De Raad wijst erop dat de termijn van zestig werkdagen, voorzien in artikel 49/2, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een termijn van orde betreft waarvoor geen sanctie – en dus ook niet de nietigheid van de buiten deze termijn genomen beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus – is voorzien in de Vreemdelingenwet indien deze termijn wordt overschreden.

2.3.5. In een derde middel voert verzoeker aan dat hij al sedert 22 oktober 2014 de subsidiaire beschermingsstatus heeft en dat hij zich goed geïntegreerd heeft, waarbij hij verwijst naar de omvangrijke stukkenbundel bij het verzoekschrift. Hij stelt dat hij volgens de normale gang van zaken na minder dan een jaar een verblijf van onbepaalde duur zou toegekend krijgen op grond van artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de omstandigheid dat hij na vier en een half jaar te horen krijgt dat hij zou moeten terugkeren om zich dan maar in een andere provincie van zijn geboorteland te vestigen, zijn gerechtvaardigde verwachting schendt.

De Raad wijst erop dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen – en de Raad ziet niet in – op welke wijze *in casu* aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Dit kan alvast niet blijken uit de elementen die wijzen op verzoekers goede integratie in België.

Voor zover verzoeker tracht aan te tonen dat hierdoor artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet geschonden is, wijst de Raad erop dat volgens deze bepaling *“(n)a vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag (...) de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk (wordt) toegelaten tenzij de subsidiaire beschermingsstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5 of 55/5/1 of tenzij de vreemdeling ondertussen afstand heeft gedaan van zijn subsidiaire beschermingsstatus”*. Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus opgeheven overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en dit voor het verstrijken van een termijn van vijf jaar vanaf de indiening van de asielaanvraag. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet schendt.

Voor zover verzoeker in het derde middel nog stelt dat artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zou zijn, erop wijzend dat deze bepaling louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch dat die mogelijkheid correct gemotiveerd dient te worden, wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre is het middel dan ook niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en kan het niet tot de nietigverklaring ervan leiden, laat staan tot een hervorming ervan.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN